

תת"ע 4313/10/23 - מדינת ישראל נגד עבדל רחמן אבו רמילה

בית המשפט לתעבורה פתח תקווה

תת"ע 4313-10-23 מדינת ישראל נ' אבו רמילה

לפני כבוד השופטת בכירה **אטליא וישקין**
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם עבדל רחמן אבו רמילה באמצעות ב"כ עו"ד יזן ג'נים
מעמד. כינוי צד ג'
החלטה

לנאשם יוחסה עבירה של נהיגה במהירות של 157 קמ"ש המהווה חריגה של 57 קמ"ש מעל המותר.

הנאשם זומן כחוק לדין ביום 26.12.23

הנאשם לא הגיש בקשת דחיה.

ביום 26.12.23 ניתן גזה"ד מנומק, כחוק. גזה"ד כולל פסילה בפועל, קנס ותנאי.

הנאשם לא טרח להפקיד רשיון נהיגתו ולכבד את גזה"ד.

עד למועד כתיבת החלטה זו, קרי: 17.2.24, טרם הופקד רשיון הנהיגה.

משהוגשה הבקשה הראשונה בתיק זה ביום 25.1.24 מצאתי מקום להניח שביסוד אי הפקדת הרשיון - אי הכרת המצב המשפטי או הפסיקה. דע עקא - היום לנוכח הבקשה החוזרת שהונחה בפני, אין מנוס מן המסקנה שאין המדובר בשגגה אלא בזדון.

הרשיון לא הופקד למרות העובדה שביום 12.2.24 ניתנה החלטתי ובה, בין השאר נכתב כי: "...הריני מביעה פליאתי על כך שהסניגור טרח להגיש שלוש בקשות בתיק זה אך בחר שלא לפעול כחובתו כ"קצין ביהמ"ש" ולא דאג לכך שמרשו יכבד את החלטת ביהמ"ש ויפקיד רשיונו. לפיכך, הריני מודיעה כי רק לאחר הפקדת הרשיון כחוק - אורה על קבלת תגובת המאשימה".

עתה בפני בקשה נוספת בה הסנגור המלומד מנסה לעמוד על המקח עם החלטתי הקודמת ואף מנמק האידיאולוגיה העומדת מאחורי בחירתו שלא להורות למבקש להפקיד את רשיון נהיגתו.

בפניי, עמדת כב' ביהמ"ש המחוזי, מפי אב"ד ההרכב, כב' השופטת דנה מרשק מרום, בו נמנעה מלדון בבקשה לעיכוב ביצוע עונש **מאסר** בפועל, מחמת העובדה שהנאשם עשה דין לעצמו ולא התייצב לריצוי עונש המאסר. כפי גזה"ד בביהמ"ש בערכאה ראשונה (עפ"ת 7192-09-23).

אין לנאשם פריווילגיה להחליט אם "מתאים לו" לכבד את החלטת ביהמ"ש.

בעניינינו, במשך קרוב לחודשיים הנאשם נמנע מלכבד את פסה"ד!

עיון בתיק מעלה כי לא רק שהסניגור לא נתן דעתו לדבריו הברורים של ביהמ"ש בעניין אי מילוי חובתו האישית כ"קצין ביהמ"ש" - אלא, הסניגור ממשיך ומנסה אף להצדיק מחדלו לעמוד בכללי האתיקה המקצועית ובחובתו כ"קצין ביהמ"ש". התנהלות הנאשם גובלת בבזיון ביהמ"ש ובשיבוש הליכי משפט (סעיף 244 לחוק העונשין).

יש להצטער על כך שהסניגור תומך בגישה זו.

אזרח המגיש לביהמ"ש בקשה המוגדרת בפיו "**לפנים משורת הדין**" וממשיך להתעלם מהחלטות שיפוטיות, איננו בא "בידיים נקיות" ואיננו ראוי לסעד.

בשולי הדברים אף אציין כי בפניי "תיעוד רפואי" שנכתב ביום 24.1.24.

לא בכדי אין המסמך מוגש בדרך הקבועה בפקודת הראיות. אפשר שהסיבה לכך היא שלרופאה יהיה קשה להסביר הכיזד קובעת ביום 24.1.24 "**שעקב מחלה הרשומה בתיק הרפואי המטופל איננו מסוגל לעבוד מיום 25.12.23 עד 30.12.23**". כלומר, אישור אשר נכתב באיחור של כחודש !

על פניו נראה שאין המדובר במסקנת הרופאה לאחר בדיקה, אלא במסמך שנכתב באיחור ניכר לפי תלונות החולה וללא ממצא אקטואלי.

ביהמ"ש לא יתן ידו למצב בו החלטותיו "הופכות לאות מתה". לפיכך, הריני דוחה הבקשה על כל חלקיה.

ניתנה היום, ח' אדר א' תשפ"ד, 17 פברואר 2024, בהעדר הצדדים.